

В переддень святкування 850-річчя Гощі, вчерговий раз перебуваючи на своїй малій батьківщині, на наше прохання завітав до редакції добре відомий читачам газети Анатолій Васильович ЯЦИК — доктор технічних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, перший віце-президент Академії інженерних наук України, директор інституту, завідувач кафедри Українського державного університету водного господарства та природокористування. Він поділився своїми спогадами і враженнями про рідне містечко.

Ось такою була з ним розмова.

— **Анатолію Васильовичу, за роки Вашого перебування поза межами Гощі Вам довелось побувати в багатьох країнах світу (все-таки минуло понад тридцять років), але я знаю — Ви частий тут гість: і коли живі були батьки, і вже коли їх на стало. Які зміни відбуваються в сивочолій Гощі, якою вона Вам бачиться сьогодні?**

— В ці передсвяткові дні з приємністю спостерігаю, як помолоділо наше містечко. З розумінням сприймаю зусилля моїх земляків, місцевої, районної і обласної влади зробити свято святом. Це, мабуть, таке вперше за останні роки 40-50, бо останній подібний крок був зроблений, коли були засипані глибокі рови вздовж нижньої вулиці Незалежності від автомагістралі Львів-Київ і до теперішньої гімназії. А на всьому цьому проміжку стояло лише дві хати. Навчання в першому класі я розпочав у будинку, де до недавнього часу знаходилась селищна рада, і, зокрема, в майбутньому кабінеті селищного голови.

З того часу минуло майже півстотні літ. Багато води збігло за цей час. Але це наше дитинство, юність і хто забуває землю, на якій народився, перетворюється в перекотиполе.

Іде природна зміна покоління, покидають нас батьки, яких ми, на жаль, не завжди сповна розуміємо при їх житті, бо приходиться це з роками, коли самі стаємо батьками, з'являються внуки.

Ці спогади з особистого тісно переплітаються з життям нашого рідного містечка. Звичайно, хотілося б, щоб воно стало повноправним містом, а не якоюсь усім незрозумілою аббревіатурою — смт, щоб жили тут люди заможні і красиво, щоб був ліквідований центр зайнятості, щоб всі були з роботою і достойною заробітною платнею, щоб лікар-

ні були порожні, а пологовий будинок заповнений до останнього ліжечка.

Одне слово, щоб мої земляки жили, працювали,

роелемента великої будівлі — держави Україна.

Минуло достатньо часу із знаменного 1991 року, затягнувся процес перехід-

Наші інтерв'ю

З добром до земляків

вчилися, народжували і росли дітей, як в цивілізованому світі.

— **Що, на Вашу думку, необхідно зробити, аби сповнилися Ваші побажання?**

— Багато в чому це залежить від тісної взаємодії місцевої влади і гошанців, які проживають за межами нашого містечка в нашій державі, і, як прийнято зараз говорити, близького і далекого зарубіжжя. Я не маю на увазі якісь споживацькі односторонні підходи, а розумну співпрацю в пошуку і реалізації регіональних проектів, в тому числі і зарубіжних.

Для цього вже створено Рівненське земляцтво в Києві, яке, правда, тільки розпочинає свою роботу в цьому напрямку. І, повірте, має достатньо високий потенціал у всіх сферах людської життєдіяльності. І його має використати місцева влада. Перші кроки вже зроблені. Бо свято, розпочавшись, закінчується, а ця робота щоденна, щорічна, постійна.

Історія ще раз надала українцям шанс вільно розпоряджатися своїм життям і використати його потрібно для закладання надійного фундаменту цивілізованої економіки, починаючи з такого містечка, як Гоща, мік-

ного періоду. В дешевий популізм, ейфорію прийдешніх політиків були втягнуті і мої земляки. Втрачений час, а з ним і певні надії. Нагадуванням про це, величним пам'ятником популярному в свій час бравому полковнику стоїть в районі майдану Незалежності в Гощі будівля. Бо якби була закінчена вчасно, вмістила б всі районні організації, а їхнє приміщення можна було б використати під житло чи інші необхідні для моїх земляків потреби.

— **Анатолію Васильовичу, якими Вам бачиться перспективи розвитку рідного містечка?**

— В певній мірі ми вже торкалися цього питання. Але щоб у Гощі, регіоні заврувало життя в усіх напрямках, необхідно, щоб запрацювали традиційні в краї галузі економіки. Багато в чому це залежить від центральних органів виконавчої влади, законодавчого органу, податкової системи, а найперше, на мою думку, — від ініціативи, енергії, здібностей місцевих керівників, їх особистих організаційських здібностей, ініціювання перспективних проектів і підготовки обрнуттованих бізнес-планів. А вони лежать не зовсім глибоко.

Хтось може подумати

чи сказати: добре йому говорити, сидючи в Києві. Київ — це, по-перше, повсякденна напружена робота. І це не тільки в мене, а у всіх гошанців, які займають певні посади в суспільстві.

А прийдеш в рідний край — тут свої проблеми, обслуговування і експлуатація садиби, закінченої недавно, в якій самим же створені більш-менш цивілізовані умови для проживання і відпочинку. Цим завдячую моїм батькам, багатьом моїм друзям і землякам, які допомагали мені в цьому. А сам я тут два роки був виконробом, заклав новий сад.

Завжди в міру своїх сил і можливостей допомагав і допомагаю своєму містечку, району, регіону.

Краплі формують струмок, струмки — річку. Ось так і ми, зібравшись на святкування нашої древньої Гощі, повинні обговорити її перспективи, щоб була краплина кожного в загальній справі оновлення сивочолої і вічно молоді перлини Погориння.

Зі святом тебе, рідна Гощо, земле мого дитинства і шкільної юності!

**З гостем редакції спілкувався
Ростислав
ЖУРОМСЬКИЙ.**